

2680 jahti võistles Barcolana
regatil, mis toimus Trieste lähel
Itaalias 2018. aasta oktoobris.

Barcolana regatt kas see ei toimugi Barcelonas?

Maailma suurim regatt Barcolana tähistas tänavu oma 50. juubelit. Itaalia väikelinnas peetav regatt ei tähenda üksnes purjetamist – ühte suurt ja mitmeid kõrvalregatte erinevat tüüpi purjekatele – vaid on kümme päeva kestev ligi veerand miljonit huvilist joovastav suur rahvapidu toidu-, veini- ja muusikafestivalidega. Eesti purjetaja Alar Volmer kirjutab oma muljetest Barcolanal.

TEKST ALAR VOLMER, ALARVOLMERSAILING.EE

Barcolana - mis see on? Sellest regatist ei teadnud ma midagi kuni aastani 2012, kui juhus viis mind kokku Šveitsi entusiastiga Michael Tobleriga, kes oli just tulnud turule moodsa ja kiire perejahiga Saphire 27. See purjekas on mõeldud endiste võistluspurjetajatele, kes tahaksid purjetada ja võistelda, kuid tahavad seda teha koos perega. Michael vajas abi jahi promomisel ja võistlustel osalemisel. See viis meid kokku ja meist said väga head sõbrad. Jahi omaduste tutvustamise eesmärgil kutsus ta mind osalema Barcolanal. Arvasin, et on vaja osta piletid Barcelonasse, aga võta näpust – Barcolana on hoopis regatt, mis viiakse läbi Itaalias Triestes, Sloveenia piiri lähedal.

Sinna koos abikaasa Pillega kihutasimegi. Suur oli meie üllatus, kui saime teada, et startiliini pikkuseks on 4 kilomeetrit ja stardis üle 1500 jahi. Ei ole see mingi Muhu Väina regatt ega Gotland Rundt. See on rockfestivali ja teisalt meie laulupeo laadi merepidu, kus koos nii asjaarmastajad 5-meetriste jahtidega kui ka kõige vingemad profid kõige suuremate ja kiiremate jahtidega.

Esimene võistlus sujus kenasti. Hoolimata vaiksest tuulest suudeti regatt läbi viia – küll väheke lühendatud rajaga, aga ega see ju loe eriti midagi. Meie itaallasest meeskonnaliigi sõnas pärast finišit, et on küll purjetanud tuulega, aga seekord nägi, kuidas ka ilma tuuleta saab purjetada. Meie tulemuseks 122 koht üldarvestuses ja oma klassi võit. Rohkemat ei osanud me lootagi. Paraku jäi meil nägemata suur osa melust ja peost, sest pidime oma jahikese vette laskma linnast päris kaugel asuvas jahtklubis. Suur jahtide hulk ei ole lihtne korraldajatele ega ka osalejatele.

Paar aastat tagasi käis ka Kalevi Jahtklubi jaht Forte meeskond seal Eesti lippu näitamas, aga kuidas neil läks või mis seal toimus, ma ei tea.

BARCOLANA KUTSUS

Aga janu uue osaluse järele oli tekkinud.

Kuskil septembri algul ütlesid nii vaim kui süda, et nüüd tuleb minna Barcolanale. Rentisin viimase saada oleva jahi Sloveenia sadamast Portoroz, mis asub umbes 15 miili kaugusel Triestest, ja hakkasin meeskonda kokku panema. Tingimused olid lihtsad – pundi saavad ainult positiivsed merearmastajad ja

STAR-klassi entusiastid on ellu kutsunud toreda demoregati FineArtSails, mille eripäraks see, et purjed on kunstnike poolt kaunistatud.

purjetamiskogemustele väga suurt rõhku ei panda. Seiklushimulisi huvilisi ei olnud keeruline leida. Mati ja Tõnu on mu õpilased BluSail 24-l. Teine Tõnu on Põhjaranniku regati arendaja. Urmasega on küll Tallinnas võisteldud, aga tuttavaks saime hoopis Kariibidel Martinique saarel, kus mina lühikest aega töötasin ja kus Urmas sattus jahti rentima. Kristian, mu õpilane ja Draakon-klassi jahi soodimees ning loomulikult mu naine Pille, kellega koos Atlandi ookean ületatud ja nii Draakonil kui Match Race regatidel osaletud. Viimane täiendus meeskonda tuli viimasel hetkel Inglismaalt minu STAR-klassi kamraadi Rihardi isa Timi näol. Lisaks täiendasid meie ridu *co-skipper* Boris ja tema naine Nataša Moskvast. Meie meeskonda oli kaunistamas ka imelise nimega neu Ingeldrin, kes oli just lõpetamas õpinguid sadamajuhtimise erialal ja alles esimest aastat purjede all liikumas.

Sõnadega on seda merepidu raske kirjeldada ja hea, et ajakirjas on ruumi ka piltidele, mis seda rõõmu ja toredust edasi annavad. Et anda oma panus EV 100 tähistamisse, laenasime Tõniste-vennakestelt nende Melges 24 võidusõidu gennakeri, mis on kenasti sini-must-valgetes värvides. Paraku suutsime selle gennakeri puruks tõmmata juba enne starti. See puri oli tehtud kerge glisseeriva jahi jaoks ja meie 8-tonnine Dufour 41 oli liialt paks taolise õhukese purjekanga jaoks – kärr! ja ainult ribad lehvitsid. Õnneks oli tegemist vendade väga vana gennakeriga, mida nad juba aastaid isegi võistlemiseks enam ei kasuta. Helistasin ja kandsin oma äpardusest ette, kuid erilist peapesu ei saanudki – hoopis soovitati see vana kalts prügikasti visata ja kogu lugu unustada. Süda läks kergemaks aga hinge jäi ikka tunne, et kui nüüd klubis vendadega kohtun, siis klaasikese veini olen neile kindlasti võlgu kui mitte rohkemgi...

KAUNID KUNSTID PURJEDEL

Kogu meie osalemine Barcolanal oli ka üks päris keerukas logistiline umbsõlm – oli ju vaja lennujaamast, milleks siis seekord oli Veneetsia Marco Polo nimeline, jõuda esmalt Triestesse, kus mina asusin võistleva ühel paljudest regatinädalat täitvatest kõrvalregatidest juba reedel, 12. oktoobril. STAR-klassi entusiastid on nimelt ellu kutsunud toreda demoregati FineArtSails, mille eripäraks see, et purjed on kunstnike poolt kaunistatud täis maalitud (tegelikult küll on taiesed purjetele trükitud). See võistlus peetakse suhteliselt lühikesel rajal otse linnasüdames pealtvaatajate ja kommentaatorite silme all.

Mu Itaalia sõber Samuele kutsus mind oma meeskonda, et saaksin oma osalemisega anda panuse purjetamispeo kordaminekuks. Ja see oli tulemust väärt – me küll ei võitnud regatti, aga ega teine koht ka kuidagi halb ole. FineArtSails'il võistlemisest rääkides peab märkima, et tuulega meil kohe mitte ei vedanud. Niipaljukest teda oli, et saime kaks lühikest sõitu ära peetud, aga rohkem vett mööda roomamisena see kõrvaltvaatajatele tundus.

Esimeses sõidus suutsime kenasti esimesena üle finišiliini libiseda, aga teises sattusime suure pundi keskele, kes meil tuule ära varjasid. Kui liikuma saime, olid liidrid juba kaugel. Pingutasime ja saime paar paati kätte ja neist möödagi, aga võiduks sellest ei piisanud.

Minuga koos lendasid Veneetsiasse ka Tõnu ja Mati, kelle nimed mul millegipärast kogu aeg vahetusse läksid. Mehed küll täiesti erinevad, aga arvan, et just nimede lihtsus ja kodumaisus nad kuidagi sarnaseks tegi. Kuigi minu segiajamised nii Tõnu kui Mati sageli naerma ajasid, ei pannud nad õnneks seda pahaks ja reisi lõpuks olin ka selle keerulise asja selgeks saanud. Kuna tahtsime kokkuhoidlikult askeldada,

FineArtSails regati eripäraks on kunstnike poolt kujundatud värvikirevad purjed. Võistlus peetakse lühikesel rajal otse linnasüdames pealtvaatajate ja kommentaatorite silme all.

Lennushow Trieste lahe kohal

Taktika oli lihtne: ise midagi avastama ei hakka, vaid vaatame, mida teevad favoriidid, kelle jahid kogunud meteoroloogide ja maailmameistriteid täis olid.

siis valisime öömaja paarkümmend kilomeetrit Triestest lääne pool asuvas väikelinnas Monfalcones. Öömajaks oli tegelikult kena korter moodsa maja teisel korrusel. See sobis igati ja lahke pererahvas oli meile ka pudeli veinikest valmis pannud. Monfalconest Trieste kesklinna on 32 kilomeetrit, mis on piisavalt pikk maa, et selle läbimist mitu korda päevas mitte kuidagi ette võtta ei viitsi. Poolel teel Trieste suunas leidsime kena linnakese, mille nimi juba kõri-sõlme liikuma pani – Prosecco. Selgus jälle, et maailma asjad on imelihtsad – vahuvein, mida meelsasti ka kodumaal naudime, ongi oma nime saanud selle koha järgi.

FineArtSails'i võitjate autasustamine toimus väga suursuguses jahtklubis Triestina della Vela, kus ka kena õhtusöök serveeriti. Pikk ja muljeterohke päev olid aga Mati ja Tõnu ära väsitatud ja nad tahtsid ainult puhata. Leppisime kokku, et kuni mina jahtklubis aega veedan, lähuvad nemad Monfalconesse puhkama ja hiljem tulevad mulle järgi, sest meil oli ju ainult üks auto renditud. Läks aga nagu tavaliselt – koju magama nad jäidki. Tegelikult olin ma neid koju

lubades juba endale vaikselt öömaja asunud otsima ja leidsin ulualuse inglasest meeskonna korteris, mis mitte raasugi meie omale alla ei jäänud... Õhtu edenedes saime inglasega järjest rohkem sõpradeks, mis viis selleni, et kutsusin Timi meie meeskonda Barcolanati purjetama. Tim nõustus väga hea meelega. Ta on kuskil seitsmekümne tuuris habetunud purjetajajurakas, kes kõige rohkem hindab omatehtud vanu purjekaid. Ise on ta ühe sellise omanik ning

paadiga askeldades oma päevi õhtusse saadabki. Seekord oli Tim soodimeheks oma pojale Richardile, kellega nad koos FineArtSail'il osalesid.

Samal õhtul saabusid Tallinnast ka teised meeskonnaliikmed Pille, Kristian, Ingeldrin ja Tõnu, kes Veneetsias autoga Monfalconesse vurasid, et seal enne mereleminekut välja puhata.

ETTEVALMISTUSED REGATIKS

Laupäeva ennelõuna möödus regatikülas ringi jalutades, uusi ja vanu jahte imetledes, kohalike veine degusteerides ja niisama poosetas. Jahirendifirmades on kombeks, et oma jahi saab kätte alles pärastlõunal, sest hommikul annab eelmine seltskond selle neile üle. Meil vedas, lubatud kella 16.00 asemel tuli telefonikõne natuke peale keskpäeva ja siis oli asi selge – kiiresti Sloveeniasse Portorozi, kus meie charterfirma asus. Triestest on sinna viinamarjaistanduste vahelist teed pidi 36 kilomeetrit. Korjasime hotellist peale ka meie Moskva sõbrad Boris ja Nataša, keda polnud juba paar aastat näinud. Nad ongi just purjetamissõbrad, kellega meie sõprus sai alguse aastaid tagasi St.

Eesti rahvusvärvides võistkond
kapten Alar Volmeri (paremal)
juhtimisel Barcolanal osalemas.

Rahvusvärvides hiigelregatile

Meeskonnaliikme kogemus

TEKST INGELDRIN AUG

Minu osalemine Barcolanal algas kapten Alar Volmeri leheküljepikkusest e-kirjast. Selle iga lause oli kirjutatud sära silmas ja hasart hinges leida Barcolana juubeliregati meeskonda purjetamise entusiasmi mõistvaid ja innustunud inimesi. Sama kindlalt, kui nad täiendavad oma oskustega meeskonda, peavad nad omama sarnast vaimustust ja energiat, nagu kirja autor ise. Alari idee oli Barcolanal osaleda Eesti Vabariigi 100. juubeli puhul rahvusvärvides, et 25 000 purjetaja hulgas eestlastena silma paista ning meie riiki esindada.

Triestest saab igal aastal Barcolana ajal maailma purjetamispealinn, mis on võõrustajaks nüüdseks maailma rahvarohkeimale regatile. Kui seda Itaalia purjetamishooaja lõpetamise regatti 50 aastat tagasi alustati, osales 51 jahti. Sel aastal tehti ajalugu – regatil osales 2689 jahti. Kui esimesel kümnel aastal korraldati võidusõitu peamiselt kohalike jahtklubide liikmetele, siis Barcolanast sai tõeliselt rahvusvaheline regatt 1980ndatel, kui majandusõitsengu viljad jõudsid ka purjetamisse. 1980. aastal võitis Barcolana esimene mitte-itaallane kapten.

Võistlemine Barcolanal on kahtlemata teistsugune, kui sõita regatti Eestis. Kui 15-miilise raja pikkus ja võidusõidu kestus võib olla isegi sarnane näiteks Pirita kolmapäevakutele, siis kogu pidulik ja ülev meeleolu on see, mis Barcolana niivõrd eriliseks teeb. Triestes on selgelt tunda, et regatil on oma hing. Mingi eriline vaimus, mida tunnend

hetkest, kui jalg Trieste linnas maad puutub.

See alati oktoobri teisel pühapäeval Triestes peetav regatt on eriline, sest ühel stardiliinil on koos nii kogenud seilajad kui need, kes alles avastanud purjetamise võlu. Koos võistlevad eri tüüpi jahid, olles gruppidesse jagatud pikkuse järgi.

Kui oled üks jaht nende tuhandete seas ja stardipauk on kõlanud, siis ainus eesmärk on teha hea sõit ja anda endast sel hetkel koos meeskonnaga parim – see tunne on iga purjetaja hinges, kuidagi pooliti seda teha ei oskagi. Võistlust võib kirjeldada nagu Itaaliat ennastki – temperamentne ja kuum! Esimest korda on tunne, et merele on raske ära mahtuda, sest Trieste lahel on korraga võistlemas pea 2700 jahti. Hea, et pardal oli kümme silmapaari, sest seilajaid jagub nii tüür- kui pakpoordi, meist juba kaugustesse ettepoole ja õnneks suurem osa ahtrisse. Mõni hull sõidab hoopis vastu! Ülemises märgis olles tundub, et nad on kõik sinna korraga sattunud, igast suunast on kuulda temperamentset kisendamist, mille ainus eesmärk paistab olevat konkurent oma poordist ohutus kauguses hoida. Meil õnnestuvad märgivõtmised elegant-selt, kuigi ümberringi on paras mäsu. Vaid üks jaht tuleb meid oma pükspriidiga veidi surkima – tema kahjustuse parandame hambapastaga. Üks itaallane on kogu mõllu keskel kaotanud rooli ning jaht ulbib juhita-matult teiste seas. Kaasvõistlejad, saamata aru itaallase mõistatuslikust käitumisest,

sõimavad teda; itaallane sõimab omakorda meeskonnakaaslast. Kõik on tavaline – me oleme Itaalias ja see on Barcolana!

Regatt ei ole suursündmus mitte ainult purjetajatele. Pidustustesse on haardunud kogu Trieste linn. Kui regatil osalevaid purjetajaid on umbes 25 000, siis kümme korda rohkem on pealtvaatajaid – neid on hinnanguliselt veerand miljonit ning tänu väga headele looduslikele oludele saavad nad nautida võistlust paljudest vaatluskohtadest, sest linn on geograafiliselt justkui looduse poolt kujundatud tribüünidega purjetamisstaadion.

Muidugi pole Barcolana vaid 15-miilise regatt jahtidele. Selle kümne päeva jooksul toimuvad mitmed regatid eri tüüpi veesõidukitele, lisaks toimuvad muusika-, veini- ja toidufestivalid, meeleolu loovad tänavamuusikud ning igalt poolt leiab kohalike kauplaid.

Oli suur au osaleda maailma suurimal regatil Eesti meeskonnas. Eesti purjetamiskultuuri edendamiseks on seesugused sädeinimesed nagu Alar äärmiselt olulised!

Ingeldrin Aug

Aeg möödus kui linnutiivul ja hinge täidab praegu ainult igatsus tagasi pääseda – olen seekord juba broneerinud rohkem jahte Barcolana 2019 jaoks.

Marteni saarel. Boris osales algaja meremehena Heineken Regatil meeskonnas, mille kapteniks juhuslikult mina olin. Sobisime algusest peale ja osalesime veel teine kordki St. Marten Heinekenil, kus isegi pjedestaali madalaimale astmele pääsesime. Korra käisid Boris ja Nataša ka Tallinnas, kus neile purjetamise intensiivkoolituse läbi viisin. Nendega on hea, lihtne ja kindel, sest nii mina kui nad ise teavad, mida nad oskavad, nii et mingit võimete ülehindamist ei esine.

Jagasime meeskonna pooleks: ühed poodi ja teised jahti vastu võtma. Natukene paberi-määrimist ja olimegi valmis selleks ajaks, kui poemeeskond prosciutta, juustu ja muu suupärase koormaga sadamasse saabus. Loomulikult mahtus kotti ka Prosecco pudelikesi. Ilm oli ilus ja soe, puhus tugev läänetuul – ehk siis just sealt kuhu meil vaja minna. Jaht oli heas korras ja see tegi meie tuju heaks.

Suureks katsumuseks, nagu kohalikud ja varem regatil käinud hoiatasid, on sadamakoha leidmine Triestes. Need rohkem kui 2600 jahti tahavad ju kõik kusagil kesklinna lähedal endale pesa leida. Regatieelsel päeval kehtib kirjutamata seadus, mis lubab ennast kai külge siduda ükskõik kus. Meil vedas hirmsal moel, leidsime vaba koha mulle juba varasemalt tuttava Yacht Club Adriatico kai ääres. Ei aetud meid minema ega küsitud raha. Jõudsime Trieste sadamasse

päris pimedas ja oleks pöörutanud otsa tohutu pikale betoonmuulile, mida millegipärast merakaardil ei olnud. Tasub ikka silmad lahti hoida. Sadamas käis projektorite valgusel öine purjeregatt. Seda oli põnev jälgida ja vahepeal sattusime neile ka juba nii lähedale, et oleks neid peaaegu seganud.

Pikk päev oli meid väsitanud nii, et keegi restorani poole marssida ei jaksanud. Tegime süüa ja rüüpasime veini ning pugusime põhku, et Barcolanaks valmis olla.

Mingil hetkel liitus meiega Urmas, kes oli ühendanud võistlemise turisteerimisega Veneetsias.

VÕISTLEME!

Võistluspäeva hommik oli imeline – sinine taevas, muusika ja plagisevad lipud. Kogu laevastik sättis end merele, kus meid ootas 4 kilomeetri pikkune stardiliin. Kui liinil on üle 2600 jahti, siis kõige tähtsam ei ole mitte parim koht, vaid see, et su ümbruses natukenegi ruumi oleks ja et suuremad jahid tuult ära ei võtaks. Taktika oli lihtne: ise midagi avastama ei hakka, vaid vaatame, mida teevad favoriidid, kelle jahid kogenud meteoroloogid ja maailmameistreid täis olid. Nii ka tegime ning stardipaugu ajal õnnestus olla suhteliselt vaba ja enam-vähem liinil selle keskkoha juures. Need päris suured jahid on õnneks nii kiired, et kui nad ka tuule

varjavad, siis ainult lühikeseks ajaks. Rada on lihtne: risküliku moodi paigutatuna kolm märki, mis kõik tuleb jätta paremale, ja siis pikk finišisirge sadamasse. Sõit oli kena ja meil oli ilmselt paras ports õnne, sest toimus ainult üks piskene kokkupõrge, mille tulemuseks väike kriimustus, mille osavalt hambapasta abil valgeks tagasi poleerisime. Põnevust pakkus finišieelne ragistamine. Olime küllalt kalda lähedal ja see mõjutas tugevasti tuult, mis keerutas ja tugevnes ja siis jälle vaikis, aga ei tea, kas õnne või kogemuste abil läks meil korda need tuulepöörarised oma kasuks keerata. Väga suurt tähtsust omas ka pidev purjede trimmimine sootide abil – nii kui tuul vaikis, andsime kohe soote tsipa järele ja tuule tugevnedes jälle pingutasime neid. Asusin ise trimmimist juhatama ja andsin rooli Urmasele, kel selle üle väga hea meel oli, vähemalt ei suutnud ta naeratust varjata.

Ja nii oligi! Võistlusraja pikkus oli umbes 15 miili, mille läbisime paari tunniga. Liiga ruttu sai otsa see kena võistlus. Päev jätkus regatikülas ringjalutamise ning hea ja veel parema söögi seltsis.

Suur tänu Tallinna Maratoni korraldajatele, kes meile soodsalt oma jooksusärgid meeskonnasärkideks müüsid – olime kõige ilusam, ühtlasem ja sini-must-valgem meeskond. Aga ega see Barcolana ole vaid ühe päeva värk, vaid terve nädal käib pidu ja purjetamine. Sadamas seisid veealuste tiibadega M32 jahid, kelle omavahelist jõukatsumist oli kohtunikuna kontrollimas Haapsalu mees Priit Rüütel. Paraku oli tal nii kiire, et isegi klaasi Proseccot temaga koos nautida ei jõudnud.

Sai nii võistelda kui head-paremat süüa, rääkimata Itaalia veinide mekkimisest, kontsertidest ja muust sarnasest. Aeg möödus kui linnutiivul ja hinge täidab praegu ainult igatsus tagasi pääseda – olen seekord juba broneerinud rohkem jahte Barcolana 2019 jaoks.

Finišeerisime 422. kohal 2680 osavõtja hulgast, mis ei olegi laiduväärt tulemus, sest osalesime mitte võidusõidujahil vaid tavalisel rendijahil, mis küll mugav, aga liiga raske võitmiseks..

Ja need, kes ei mahtunud paati, närisid kodumaal küüsi... 🍷

MEIE POOLT ON
TEHNOLOOGIA

KIRG
TULEB SINULT

HENRI LLOYD

intelligent innovation

www.henrilloyd.com

Henri Lloyd purjetamis- ja vabaajarõivaste
AINUESINDAJA EESTIS

Baltic Cruisers

Baltic Cruisers • Pärnu mnt 232/8, Tallinn
telefon 6 710 075 • e-mail paadid@paadid.ee
www.paadid.ee